

Arrest

nr. 183 891 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Filipijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij is op 18 februari 2012 getrouwd met de heer P.S., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 4 april 2012 dient de verzoekende partij voor de eerste maal een aanvraag in voor een visum lang verblijf voor gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Op 24 oktober 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een visum lang verblijf voor gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Op 9 oktober 2013 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een visum lang verblijf voor gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 3 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf

Op 4 mei 2016 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een visum lang verblijf voor gezinshereniging met haar echtgenoot.

Op 4 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 5 juli 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 04/05/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S.(...) M.(...), geboren op 22/09/1968, van Filipijnse nationaliteit, om S.(...) P.(...) in België, geboren op 02/10/1963, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon de volgende bewijsstukken voorgelegd werden:

Aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2014:betrokkene heeft 13.981,70€ inkomsten zelfstandige. Hij dient echter 2541,91€ terug te betalen. Dit komt neer op een gemiddeld maandelijks inkomen van 953,31€. Dit bedrag is allerminst toereikend rekening houdend met het bovenstaand voorop gesteld bedrag van de wetgever. Betrokkene legde van bovenstaande ook het tax on web formulier voor.

Bovendien laat het beschikbare bedrag niet toe aan betrokkene en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers €1085 netto per maand voor een alleenstaande. Deze grens werd vastgelegd op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis. Voor België betekent dit voor het jaar 2013: 60% van €21.705 per jaar komt overeen met een jaarlijks bedrag van €13.023 voor een alleenstaande, hetzij €1085 netto per maand (gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU - Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon);

Verklaring van de boekhouder betreffende de inkomsten in 2015: betrokkene is zelfstandige waardoor slechts het officieel aanslagbiljet in aanmerking kan worden genomen betreffende de bestaansmiddelen.

Overwegende dat, bij gebrek aan officiële stukken die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen;

Betrokkene toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende bestaansmiddelen te beschikken;

Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42,§1, alinéa 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Motivatie;

- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*
- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, van de Bondsrepubliek Duitsland en van de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen ondertekend te Schengen op 19 juni 1990 (hierna: de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden) en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).*

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele

motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet over voldoende inkomsten beschikt om te kunnen reizen naar en verblijven in België.

Ook daaromtrent heeft verzoekster aangetoond dat haar echtgenoot, de Heer P.(...) S.(...), voor haar financieel instaat (stuk 2-4). Dat hij landbouwer is, waardoor zijn inkomen forfaitair berekend wordt. Dat de bestreden beslissing daar geen rekening mee houdt.

Dat hij in 2010 een inkomen had van netto 19.000 € per jaar (stuk 2) en in 2011 een inkomen van 14.440,40 € (stuk 3). Dat in 2014 zijn netto inkomen 16.081,70 € is (stuk 5). Dat zijn inkomen voor 2015 geraamd wordt op 16.500 € (stuk 6).

Dat deze cijfers echter geen reële berekening zijn van het inkomen. Dat voor de landbouwers de belastingen forfaitair berekend worden volgens een aantal perimeters en niet volgens het reëel verdiende inkomen. Dat zijn reëel inkomen veel hoger ligt. Dat de Heer S.(...) echter in 2013 een reëel inkomen zal hebben van netto 33.774,86 € op jaarbasis (stuk 4) of ca. 2.815 € per maand. Dat dit ver boven de wettelijke minimumgrens van het inkomen ligt. Momenteel bedraagt dat 1387,83 euro. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Dat men in de bestreden beslissing geen analyse van de bestaansmiddelen doet. Als je Belgische echtgenoot of partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag men de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin (zie artikel 42, §1, tweede lid Vw). Op basis daarvan bepaalt de DVZ welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dat mijn verzoeker eigenaar is van zijn landbouwbedrijf. Dat hij daardoor geen kosten heeft van huur of hypotheek. Dat dit een enorme besparing is van minimum 600 à 700 € per maand. Dat hij daarnaast door vruchten van het land en dieren eigen mogelijkheden heeft om eigen gekweekt voedsel te hebben zonder dit te moeten aankopen. Dat dit alles zijn uitgaven enorm drukt.

Dat ten onrechte stelt in de besteden beslissing dat mijn verzoeker geen uitleg verstrekt over zijn inkomen, zodat een behoeftenstudie niet mogelijk is. Dat dit onjuist is, gezien de boekhouder uitleg geeft en dat reeds uit de vorige procedure blijkt dat hij als landbouwer FORFAITAIR belast wordt, zodat zijn reëel inkomen veel hoger ligt.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het visum werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij heeft nagelaten om objectieve bewijzen van inkomsten over te maken, zodat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie onmogelijk kon nagaan of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Terwijl ook de beschouwingen van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Terwijl de verzoekende partij heeft nagelaten om bewijzen voor te leggen, zodat een behoeftenanalyse zich in casu niet opdrong.

Immers, een behoeftenanalyse kan enkel worden gemaakt indien de bestaansmiddelen onvoldoende zijn. In casu worden geen bewijzen voorgelegd, zodat de de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie ook niet kan nagaan of deze inkomsten stabiele, toereikend en regelmatig zijn.

De verzoekende partij verwijst enkel naar een prognose van inkomsten en een verklaring van de boekhouder. Dit betreffen gesolliciteerde stukken die geen enkele objectieve bewijswaarde hebben. Bovendien betreft dit een raming van inkomsten en is dit dus een hypothese.

Bovendien is de bestreden beslissing de derde negatieve beslissing waarbij een visum wordt geweigerd omdat het bewijs niet voorligt van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt er verder gemotiveerd over waarom uit de neergelegde documenten niet kan worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon *in casu* over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er wordt tevens verwezen naar de onmogelijkheid om een behoefteanalyse *in casu* uit te voeren.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Voorts bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een visumaanvraag voor een visum lang verblijf indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. *In casu* dient te worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en dat de Belgische referentiepersoon beschikt over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de neergelegde stukken inzake de bestaansmiddelen niet afdoende aantonen dat de Belgische referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen kan beschikken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers dat uit het aanslagbiljet personenbelasting voor het inkomstenjaar 2014 een gemiddeld maandelijks inkomen van 953,31 euro blijkt. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vervolgens dat dit bedrag niet toelaat aan de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon om een minimum aan waardigheid te behouden. Verder wordt gesteld dat de neergelegde verklaring van de boekhouder, betreffende de inkomsten van 2015, niet in overweging kan worden genomen doordat voor een zelfstandige, zoals *in casu* de Belgische referentiepersoon, enkel het officiële aanslagbiljet in aanmerking kan worden genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat, bij gebrek aan officiële stukken die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen. De Belgische referentiepersoon toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Door louter te betogen dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon forfaitair belast worden, zonder aan te tonen dat zij deze elementen heeft aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissing en verder enkel te wijzen op een verklaring van een boekhouder, weerlegt de verzoekende partij niet dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn of dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* rekening diende te houden met een hoger netto-inkomen, gelet op een forfaitaire belasting. De Raad wijst er verder ook op dat in de verklaring van de boekhouder enkel het volgende wordt gesteld: “Ondergetekende, P.D., in mijn hoedanigheid van accountant-belastingconsulent van de heer P.S. wonende te (...) verklaart hierbij dat de inkomsten voor het jaar 2015 (aanslagjaar 2016) geraamd worden op 16500.00 (zestien duizend vijfhonderd) euro” en dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris door deze verklaring niet op de hoogte was van een forfaitaire belasting.

Bovendien vraagt de verzoekende partij met het bijbrengen van nieuwe stukken in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). De

Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verder betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft een behoefteanalyse uit te voeren, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikende karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepaling volgt dat, indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende zijn, de minister of zijn gemachtigde moet kijken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Bijgevolg moet er dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alvorens de verwerende partij een behoefteanalyse dient uit te voeren. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, is dit *in casu* het geval. In de bestreden beslissing wordt immers gewezen op het feit dat een gemiddeld maandelijks inkomen van 953,31 euro niet toereikend is. Dat er wel degelijk bestaansmiddelen in overweging worden genomen, blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing inzake de behoefteanalyse: *“Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42, §1, alinéa 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt”*. Er wordt in de bestreden beslissing niet op gewezen dat er geen bestaansmiddelen worden voorgelegd waardoor geen behoefteanalyse uitgevoerd moet worden. Er wordt enkel gesteld dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon geen informatie hebben verstrekt omtrent hun behoeften.

Het Grondwettelijk Hof heeft reeds ook gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde van de staatssecretaris, volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : *“il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.”*).

In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij er echter op dat de Belgische referentiepersoon eigenaar is van een eigen landbouwbedrijf en dat hij verder geen kosten heeft van huur of hypotheek. De verzoekende partij stelt dat dit de kosten van een gezin enorm drukt. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een eigendomsattest *d.d.* 17 november 2015 heeft toegevoegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon de enige volle eigenaar is van vier percelen landbouwgrond en een woonhuis. Uit dit eigendomsattest en een schenkingsakte *d.d.* 10 februari 1999 blijkt dat de Belgische referentiepersoon deze eigendommen heeft verkregen via schenkingen. De verwerende partij was op de hoogte van deze documenten daar in het administratief dossier een beslissingsformulier van W.V.R. te vinden is waarin staat dat een eigendomsakte is neergelegd en dat dit document wordt aangeduid als document 5.

Gelet op de informatie die de gemachtigde van de staatssecretaris ter beschikking had voor het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het gemiddeld maandelijks inkomen van 953,13 euro en de

eigendomsakte van een woonhuis, had de gemachtigde van de staatssecretaris een meer *in concreto* behoefteanalyse moeten uitvoeren. Waar de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing nog heeft gemotiveerd dat de “*administratie niet is gehouden tot het voeren van bijkomend onderzoek dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt*”, wijst de Raad er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris een visumaanvraag lang verblijf binnen de 6 maanden dient te behandelen, gelet op artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. *In casu* heeft de verzoekende partij een visumaanvraag voor lang verblijf ingediend op 4 mei 2016, doch werd al een beslissing genomen op 4 juli 2016, amper twee maanden na het indienen van de aanvraag. De verwerende partij toont verder niet aan dat zij in vier maanden tijd geen extra informatie had kunnen opvragen en een beslissing had kunnen nemen, noch dat zij zoveel andere aanvragen heeft gekregen die niet tijdig zouden kunnen worden opgevolgd, indien zij in de huidige zaak om informatie had gevraagd. Daarenboven bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat: “*De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.*” De motieven in de bestreden beslissing, dat er geen informatie over de behoeften beschikbaar was en dat de gemachtigde van de staatssecretaris door tijdsnood geen verdere informatie inzake de behoeften kon opvragen, zijn kennelijk onredelijk.

De stelling van de verwerende partij die in haar nota met opmerkingen betoogt dat er geen behoefteanalyse uitgevoerd moest worden, daar er geen bewijzen van bestaansmiddelen voorlagen, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit het voorgaande blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing wel degelijk aanvaardt dat de Belgische referentiepersoon maandelijks 953,13 euro ter beschikking heeft en dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat er dus niet voldaan wordt aan de voorwaarde van de toereikende bestaansmiddelen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf van 4 juli 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS